

KIRSTY APPLEBAUM

HET KOSTBARE
LEVEN VAN
LONNY QUICKE

VERTAALD DOOR ANNELIES JORNA

UITGEVERIJ PLOEGSMA AMSTERDAM

DEEL 1
FARSTOKE

1

Wwwwwmmmmm

De zoem.

Trillend in mijn tanden.

Wwwwwmmmmmmmmmmmmmmmm

Prikkend op mijn tong.

Ik kijk naar de overschaduwde bosgrond om me heen.

Niets te zien.

Ik trek vlakke, veervormige varenbladeren opzij.

Niets.

Wwwwwwwwwmmmmmmmmmmmmmmmmmmmmmm

Ik por in laag struikgewas met mijn schoenen. Maat 45, 'kisten' noemt opa ze.

Niets.

Waar is het? Ik laat de takken en het groen weer terugveren.

Het moet hier ergens zijn. De zoem vergist zich nooit.

'Lonny... wacht op mij!' Mug struikelt tussen de bomen door, met die idiote gele honkbalpet van hem achterstevoeren op. 'Wat doe je?' vraagt hij. 'Wat is er?'

Ik kijk naar de grond. Mijn mand is omgekieperd, de inktzwammen zijn alle kanten op gerold. Ongemerkt heb ik hem laten vallen.

Mug zet de mand overeind en schept de paddenstoelen er weer in. Zijn mouwen zijn te lang voor zijn armen. Hij moet even stoppen om ze op te rollen.

Wwwwwwwwwwwwwmmmmmmmmmmmmmmmmmmmmmmmm
Mijn kaken sidderen.

‘Lonny?’ Mug frons. ‘Je hebt de zoem, hè?’

Wwwwwwwwwwwwwmmmmmmmmmmmmmmmmmmmmmmmm
‘We moeten naar huis,’ zegt hij. ‘Papa zegt dat je weg moet als je de zoem krijgt.’

Ik moet weg hier.

‘Kom mee.’ Hij rukt aan mijn mouw, maar hij is klein, onze Mug. Geen partij voor grote broer Lonny. Met één arm duw ik hem achter mijn rug, hou hem daar en zoek door.

Aha.

Daar.

Een konijn. Kort, krampachtig konijnengehijg. Stuip-trekkend.

Op sterven na dood. Waarschijnlijk te pakken genomen door een vos, de arme stumper. Of door een hermelijn.

Ik ga op mijn knieën zitten, maar wel naast het kop-petje, want het lijf is een verwrongen, bloederige massa. Voorzichtig streel ik met één vinger een oor.

Een zacht gevoel. En warm. Als de kusjes en lieve woordjes van je moeder. En die heb ik al zo lang moeten missen dat ik doorga met strelen.

‘Lonny! Niet doen, Lonny!’ Mug, een en al paniek. ‘Raak hem niet aan. Ga weg. Het is maar een konijn. We mochten niet eens zo ver. We hadden niet voorbij de eiken moeten gaan. Kom nou mee.’ Weer die rukjes aan mijn mouw.

Ik schud hem van me af.

Wwwwwwwwwwwwwmmmmmmmmmmmmmmmmmmmmmmmm

De zoem verplaatst zich. Kruipt langs mijn nek omlaag, wringt zich langs mijn schouder, mijn elleboog, mijn hand.

Duwt zich door mijn vingertoppen naar buiten.

Het konijn stuiptrekt niet meer.

Het gehijg wordt minder.

Dood?

Nee.

Wacht.

De ademhaling stopt niet, maar wordt rustig. Dan draaien de konijnenpootjes als vanzelf weer recht, het donkere konijnenbloed stolt en het hele lijfje glijdt soepel terug in zijn gewone vorm. Net toverij.

Het konijn staat op, schudt zich en hipt weg.

En de zoem is verdwenen.

‘Dat had je niet moeten doen,’ zegt Mug. ‘Wat zal papa wel niet zeggen?’

‘Wie gaat het hem vertellen?’

Hij tuurt naar de plek waar het konijn zojuist lag.

Ik ga achterover op mijn hurken zitten.

Tandvles kalm.

Tong kalm.

Hoofd kalm.

Oké, ik ben dus weer ouder geworden. Stem een beetje lager, armen een stukje langer. Maar het was maar een konijn. Dat verkort mijn leven maar met een paar dagen, hooguit een week. Zo’n gave krijg je echt niet cadeau, hoor. Je betaalt er altijd een prijs voor.

Geef een stukje leven, verlies een stukje leven.

Zo werkt dat.

Blijf ademen, Lonny.

Blijf ademen.

‘Lonny?’

‘Mm?’

Doorademen.

‘Hoorde je dat?’ Mug. Weer zenuwachtig.

‘Mm?’

Blijf ademen.

‘Hoorde je het?’

‘Hoorde ik wát?’

Kef!

‘Dat,’ zegt hij.

Ik doe mijn ogen open.

Kef-kef!

Kef-kef!

Een hond stuift tussen de bomen door.

Wat krijgen we nou?!

Een hond, midden in het woud?

Midden in óns woud?

Kef!

Hij rent op ons af.

Mug wringt zijn handen. ‘Ik zei toch dat we niet zo ver hadden moeten gaan.’

Het is een wit, opgewonden opdondertje met een felroze halsband, dunne pootjes en een kort krulstaartje. Een hondje van niks, vind ik. Maar wel een lastpak.

Kef! Kef-kef!

Het hondje springt tegen Mug op en – drie keer raden – Mug valt om.

Ongelooflijk.

Het hondje lebbert zijn gezicht af.

‘Lonny! Haal hem van me af! Vlug!’

‘Stil, Mug. Hou je kalm.’

Het probleem met honden is, ze dwalen niet in hun een-tje door een woud. Vooral trillende opdondertjes als dit beestje niet. Vroeg of laat komen er mensen achteraan.

Ik luister.

‘Soeese-kiiii!’

Daar heb je het al.

Soeki. Zo heet dat beestje dus.

Het hondje – Soeki – staat stil, met twee voorpootjes op de borst van Mug. Ze spitst één oor.

‘Soeoe-kiiii! Waar zit je?’

‘Haal dat dier van me af, Lonny!’

‘Stil joh. We moeten bij die hond weg.’ Ik grijp het margere ding om haar middel.

Grrrrrrrr.

Ze kronkelt spartelend en kijkt me met kwaai kraalootjes aan.

Grrrrrrrrrrrrrrrrrrrrrrrrrrrrrr.

Het gegrom komt van diep uit haar buik. Ik voel het door mijn vingers gaan.

Mug krabbelt overeind, ik zet Soeki op haar pootjes en we gaan ervandoor.

Knisper! Knerp! Krak! Ik duik tussen essen, berken en hazelaars door. De grond verpulvert onder mijn zware schoenen.

‘Lonny! Wacht op mij!’

Ik blijf staan zodat Mug me kan inhalen. Soeki draaft langs hem heen en komt glijdend voor mijn neus tot stilstand.

Ze trekt haar lippen op. *Grrrrrrrrrrrrrr.*

‘Ga weg!’ zeg ik. ‘Weg jij. Weg!’

Grrrrrrrrrrrrrrrrrrrrrrrrrrrrrr.

Het is een enorme herrie voor zo’n kleine hond. Haar pootjes trillen.

‘Soe-kii! Soeoeoe-kiiii!’

‘Lonny, zo meteen zien ze ons.’ Mug kijkt om naar de bomen achter ons. Hij slaat een vlieg weg van zijn gezicht.

Erin en Katy.

‘En goed van jou, Soeki, maar niet heus. Door jou zijn nu we nu echt verdwaald. Hoe moeten we nou thuiskomen? Papa wordt echt zó kwaad.’ Ze haalt iets uit haar zak en bekijkt het. Een mobiele telefoon. Ik heb dat soort telefoons weleens gezien op pa’s tv.

‘Het zou natuurlijk helpen,’ zegt ze, ‘als we ergens woonde waar je bereik hebt. Zeg maar zo’n beetje overal in het heelal, maar niet hier.’

‘Eh...’ Katy draait een rondje, met Soeki tegen zich aan gedrukt. Ze staat stil en wijst. ‘Ik denk dat we daarheen moeten.’

‘Best, gaan we daarheen,’ zegt Erin. ‘Hopelijk heb je gelijk.’

‘Ik heb gelijk, dat weet ik zeker. We komen eraan, Farstoke.’ Ze gaan vastberaden weg in oostelijke richting.

Ik leun achterover tegen de taxus. Veilig.

‘Farstoke,’ fluistert Mug. ‘Hoorde je dat, Lonny? Ze komen uit Farstoke.’

Ik heb het gehoord.

Mug gaat op de grond zitten. ‘Ik zei toch dat we te ver waren gegaan.’ Weer wappert hij eendagsvliegen weg.

Ik kijk op. Er hangt een grote wolk eendagsvliegen onder de takken. Honderden. Duizenden. Zo veel dat de lucht boven ons hoofd niet meer goed te zien is. Ze dansen en duikelen en scheren en flitsen. Hebben de tijd van hun leven.

Die meiden gaan er lang over doen om in Farstoke terug te komen. Ze moeten naar het zuiden lopen, niet naar het oosten.

‘Lonny?’ Mug snuft.

‘Mmm?’

‘Kunnen we nu teruggaan?’

We waden terug door de beek, knijpen het water uit onze broekspijpen, en gaan op weg naar huis.